

Дело C-197/24 [Šiřarský]ⁱ

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

12 март 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Mestský súd Bratislava IV (Словакия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

13 февруари 2024 г.

Ищец:

AK

Ответник:

RU

ⁱ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

[...]

[...] [дело №]

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Mestský súd Bratislava IV (Районен съд Братислава IV, Словашка република; [наричан по-нататък „запитващата юрисдикция“]), по делото със страни: **ищец, АК, и ответник, RU, [...] [данни за адвоката], с предмет паричен иск за сумата от 3 250 EUR ведно с акцесорните вземания, постанови**

следното определение:

Запитващата юрисдикция **спира** производството и **отправя** следните преюдициални въпроси до Съда на ЕС:

- 1) Трябва ли член 1, параграф 2 във връзка с член 2, точки 1 и 3 и с член 6, параграф 1 от Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки, в действащата ѝ редакция, да се тълкува в смисъл, че (i) за „предприятие“ се счита и физическото лице, което в случай като разглеждания в главното производство ползва правни услуги на адвокат с цел учредяване на търговско дружество, на което трябва да стане управител и да бъде един от двамата учредители и съдружници, а (ii) за „търговска сделка“ се счита сделката, която в случай като разглеждания в главното производство води до предоставяне на услуги от адвокат на такова физическо лице с цел учредяване на търговско дружество?
- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос — трябва ли понятието „потребител“ по смисъла на член 2, буква б) от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, в действащата ѝ редакция, във връзка с член 8 от нея да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство обхваща и физическото лице, от което се претендира вземане, произтичащо от договор за предоставяне на правни услуги, ако предметът на договора е бил предоставяне на услуги с цел учредяване на търговско дружество, а посоченото физическо лице е трябвало да стане негов управител и да бъде един от двамата негови учредители и съдружници?

Мотиви

- 1 Пред запитващата юрисдикция виси спор [...] [дело №] между ищеца и ответника за заплащане на сумата от 3 250 EUR ведно с акцесорните вземания. Последните включват (i) лихви за забава при ставка 10,5 %

годишно върху сумата от 3 250 EUR, считано от 18 януари 2023 г. до момента на издължаването, и (ii) фиксирано обезщетение за разносните по събиране на вземането.

- 2 След като разгледа делото запитващата юрисдикция счита за необходимо за отпрати до Съда на ЕС преюдициалните въпроси, формулирани в диспозитива на настоящото определение. Тя ги отправя след провеждане на размяна на становища между страните при условията на състезателност. [...] [данни за протичането на производството].

I. Кратко представяне на предмета на спора и фактите

- 3 Предмет на спора е заплащането на възнаграждение за предоставени правни услуги. Ищецът е търговско дружество, предоставящо правни услуги. Ответникът е физическо лице. Спорното вземане в размер на 3 250 EUR ведно с акцесорните вземания е било прехвърлено на ищеца. Първоначалният кредитор, който е адвокат, понастоящем е управител на дружеството ищец. Той прехвърля вземането поради настъпила промяна в начина на упражняване на адвокатската професия. Първоначално е упражнявал професията си независимо, но в момента го прави като съдружник в дружество с ограничена отговорност. Поради това в текста на настоящото определение запитващата юрисдикция обозначава като „ищец“ първоначалния и настоящия ищец, без да ги разграничава.
- 4 В исковата си молба ищецът твърди, че към края на март или началото на април 2022 г. с него се е свързал ответникът, който изразил заинтересованост от определени правни услуги. Ответникът искал да учреди дружество с ограничена отговорност по словашкото право, в което щял да бъде един от двамата учредители и съдружници. Трябвало също да стане негов управител. В контекста на гореизложеното се стигнало до сключване на устен договор за възлагане на работата и ищецът се ангажирал да предостави на ответника правни услуги срещу заплащане на договореното фиксирано възнаграждение. Ищецът съставил проект на дружествен договор и подготвил други документи, които изпратил на ответника. В рамките на предоставените правни съвети той анализирал редица въпроси, свързани с учредяването на дружеството и с личното участие на бъдещите учредители. Отделно от ответника, един от учредителите трябвало да бъде чуждестранно лице. Ищецът изпратил на ответника фактура за 3 250 EUR за извършените услуги, която ответникът не заплатил в определения срок, а именно 17 януари 2023 г. Според ищеца спорът е с търговски характер, а ответникът не е потребител. Ищецът счита, че предявените от него претенции попадат в обхвата на търговското право.
- 5 Ответникът обаче твърди, че не е сключвал с ищеца никакъв договор за предоставяне на правни услуги. Според него не е постигано съгласие по възнаграждението за услугите. Нямаło предоставяне на услуга по

учредяване на търговско дружество от ищеца на ответника, а ответникът в качеството си на клиент не получил никакви услуги от ищеца. Ответникът твърди, че ищецът му е изпратил дружествения договор и съответните документи без това да е искано. Ответникът счита, че има качеството на потребител, а правоотношенията между страните не се уреждат от разпоредбите на търговско право.

II. Текст на националните разпоредби и на посочените разпоредби от правото на Съюза

- 6 В тази част запитващата юрисдикция представя приложимата по случая национална правна уредба. Тя представя и релевантните разпоредби от правото на Съюза.

a) Словашката правна уредба

- 7 Член 2, параграф 2, буква а) от *Zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník* (Закон № 513/1991 — Търговски кодекс; наричан по-нататък „Търговският кодекс“) гласи:

„По смисъла на настоящия закон „предприятие“ е: а) лицето, вписано в търговския регистър [...]“.

- 8 Член 57, параграф 1 от Търговския кодекс, в редакцията съгласно *Zákon č. 530/2003 Z. z.* (Закон № 530/2003), гласи:

„Освен ако в други разпоредби от настоящия закон не се предвижда друго, дружество се учредява с дружествен договор, подписан от всички учредители. Истинността на подписите на учредителите се удостоверява официално“.

- 9 Член 62, параграф 1 от Търговския кодекс гласи:

„Дружеството възниква в деня на вписването му в търговския регистър. [...]“.

- 10 Член 369с от Търговския кодекс, в редакцията съгласно *Zákon č. 9/2013 Z. z.* (Закон № 9/2013), гласи:

„(1) Отделно от правата, произтичащи от членове 369, 369а и 369б, при забава на длъжника кредиторът има право на фиксирано обезщетение за разносните по събиране на вземането, без да е необходима изрична покана. Размерът на фиксираното обезщетение за разносните по събиране на вземането се определя с наредба от *Vláda Slovenskej republiky* [правителство на Словашка република].

(2) Параграф 1 не се прилага, ако задължението произтича от потребителски договор, а длъжникът е потребител“.

- 11 Член 52 от Zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (Закон № 40/1964 — Граждански кодекс, в редакцията съгласно Закон № 568/2007 Z. z.; наричан по-нататък „Гражданският кодекс“) гласи:

„(1) „Потребителски договор“ е всеки договор, сключен между предприятие и потребител, независимо от правната му форма.

(2) Разпоредбите за потребителските договори, както и всички други разпоредби, уреждащи правоотношения, по които страна е потребител, се прилагат винаги, когато това е благоприятно за страната по договора, която е потребител. Различните уговорки или споразумения, чието съдържание или чиято цел води до заобикаляне на тази разпоредба, са недействителни. За всички правоотношения, страна по които е потребител, винаги с предимство се прилагат разпоредбите от Гражданския кодекс, дори иначе да трябва да се приложат разпоредбите от търговското право.

(3) „Предприятие“ е лицето, което при сключването и изпълнението на потребителски договор действа в рамките на своята търговска или друга стопанска дейност.

(4) „Потребител“ е физическото лице, което при сключването и изпълнението на потребителски договор не действа в рамките на своята търговска или друга стопанска дейност.“

- 12 Член 18, параграф 4 от Zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) [Закон № 586/2003 за адвокатурата и за изменение и допълнение на Закон № 455/1991 за извършването на стопанска дейност (Закон за стопанската дейност), в действащата си редакция съгласно Zákon č. 304/2009 Z. z. (Закон № 304/2009), наричан по-нататък „Законът за адвокатурата“] гласи:

„При предоставянето на правни услуги адвокатът информира клиента, явяващ се потребител на правните услуги, за размера на възнаграждението за извършването на правна услуга, още преди то да е започнало. В противен случай адвокатът няма право на възнаграждение. [...]“.

б) Правото на Съюза

- 13 Член 1, параграф 2 от Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки, в действащата си редакция (наричана по-нататък Директива 2011/7“), гласи:

„Настоящата директива се прилага за всички плащания, извършвани като възнаграждение по търговски сделки“.

14 Член 2, точки 1 и 3 от Директива 2011/7 гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

1. „търговски сделки“ означава сделки между предприятия или между предприятия и държавни органи, които водят до доставката на стоки или предоставянето на услуги срещу възнаграждение;

[...]

3. „предприятие“ означава всяка организация, различна от публичен орган, участваща в упражняването на независима икономическа или професионална дейност, дори когато тази дейност се упражнява само от едно лице [...].“

15 Член 6, параграф 1 от Директива 2011/7 гласи:

„Държавите членки следят за това, когато лихвата за забава на плащане стане дължима при търговските сделки в съответствие с член 3 или 4, кредиторът да е в правото си да получи от длъжника като минимум фиксирана сума от 40 EUR.“

16 Член 1, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, в действащата си редакция (наричана по-нататък „Директива 93/13“), гласи:

„Настоящата директива има за цел да сближи законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно неравноправните клаузи в договори, сключвани между продавач или доставчик и потребител.“

17 Член 2, буква б) от Директива 93/13 гласи:

„По смисъла на настоящата директива:

[...]

„потребител“ означава всяко физическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на настоящата директива, участва поради интереси, които са извън рамките на неговата търговска или професионална дейност [...].“

18 Член 8 от Директива 93/13 гласи:

„Държавите членки могат да приемат или да запазят в сила по-строгите действащи разпоредби, които са в съответствие с Договора, в областта на настоящата директива, с цел да осигурят максимална степен на защита за потребителите.“

19 Дванадесетото [...] съображение от Директива 93/13 гласи:

„като има предвид, че при настоящото си състояние националните законодателства допускат само частична хармонизация; като има предвид, че по-специално в настоящата директива се разглеждат само условия, които не се договарят индивидуално; като има предвид, че държавите членки следва да имат възможността с оглед на Договора [за създаване на ЕИО] да предоставят на потребителите по-голяма степен на защита чрез разпоредби в националното си законодателство, които са по-строги от тези в настоящата директива.“

III. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване

20 Запитващата юрисдикция отправя до Съда на ЕС преюдициални въпроси поради следните причини.

a) По първия въпрос

21 Ищецът иска да му се плати фиксираното обезщетение от 40 EUR за разносните по събиране на вземането съгласно член 369с, параграф 1 от Търговския кодекс. С член 369с, параграф 1 от Търговския кодекс се транспонира член 6, параграф 1 от Директива 2011/7.

22 Съдът на ЕС посочва, че когато прилагат националното право, всички органи на държава членка са длъжни, доколкото е възможно, да го тълкуват с оглед на текста и на целите на общностните директиви, за да се постигнат резултатите, които последните целят (вж. в този смисъл решение от 5 юли 2007 г., Hans Markus Kofoed, C-321/05, EU:C:2007:408, т. 45). Запитващата юрисдикция е наясно с това задължение.

23 Поради това запитващата юрисдикция трябва да тълкува националната разпоредба, а именно член 369с, параграф 1 от Търговския кодекс, по начин, позволяващ да се постигне резултатът, преследван с член 6, параграф 1 от Директива 2011/7.

24 Що се отнася до понятието „търговска сделка“, Съдът на ЕС посочва, че за да бъде класифицирана като „търговска сделка“ по смисъла на последната разпоредба, дадена сделка трябва да отговаря на две условия. От една страна, тя трябва да е между предприятия или между предприятия и публични органи. От друга страна, тя трябва да води до доставката на стоки или предоставянето на услуги срещу възнаграждение (решение от

20 октомври 2022 г., BFF Finance Iberia SAU, C-585/20, EU:C:2022:806, т. 22 и цитираната съдебна практика).

- 25 Съгласно съображение 19 от Директива 2011/7 целта на член 6, параграф 1 от нея е да се предотврати забавянето на плащането и да се гарантира, че кредиторите могат да получат справедливо обезщетение за разносните по събиране на вземането, направени поради забавеното плащане. В член 1, параграф 2 от Директива 2011/7 обаче се предвижда, че тя се прилага само „за всички плащания, извършвани като възнаграждение по търговски сделки“. Съгласно член 2, точка 1 от Директива 2011/7 търговските сделки са сделките между предприятия. Определението на понятието „предприятие“ в член 2, точка 3 от Директива 2011/7 предполага, че организацията, различна от публичните органи (в случая не става въпрос за публичен орган), действа при упражняването на своята независима икономическа или професионална дейност.
- 26 Според ищеца той е кредиторът, който се има предвид в член 369с, параграф 1 от Търговския кодекс и който има право на фиксирано обезщетение за разносните по събиране на вземането. За запитващата юрисдикция обаче не е ясно дали тази национална разпоредба може да се тълкува предвид целта на член 6, параграф 1 във връзка с член 1, параграф 1, и с член 2, точки 1 и 3 от Директива 2011/7 в смисъл, че понятието „предприятие“ може да обхване и физическото лице, което ползва правните услуги на адвокат с цел учредяване на дружество, ако физическото лице трябва само да бъде един от двамата учредители и съдружници, както и да стане управител на посоченото дружество. С други думи запитващата юрисдикция иска да разбере дали, ако такова физическо лице ползва правни услуги с цел учредяване на търговско дружество, то се явява потребител (за това се отнася вторият въпрос) или пък може да се счита за „предприятие“ по смисъла на член 2, точка 3 от Директива 2011/7.
- 27 В член 57, параграф 1 от Търговския кодекс се предвижда, че дружество с ограничена отговорност, като разглежданото по делото в главното производство, в хипотезата на двама учредители се учредява със сключването на дружествен договор, подписан от всички учредители. Сключването на дружествен договор е първата стъпка, която действително води до учредяването на дружеството, но не и до възникването му като правен субект. Втората стъпка е възникването на дружеството и придобиването от него на статут на юридическо лице в съответствие с член 62, параграф 1 от Търговския кодекс, а това става едва в момента на вписването му в търговския регистър. Съгласно член 2, параграф 2, буква а) от Търговския кодекс с това вписване субектът става „предприятие“ както за целите на този закон, така и за целите на преценката на основателността на правото по член 369с, параграф 1 от Търговския кодекс.
- 28 Същевременно е логично тези две стъпки да се предхождат от фактическата подготовка на дружествения договор и на други свързани с това документи

(например образец от подписа на бъдещия управител, различни декларации на учредителите, както се изисква от националната правна уредба). Към този момент учредителите и бъдещи съдружници в дружеството наистина формално не са предприятие по смисъла на словашкото право, но запитващата юрисдикция се пита дали, още на този етап от учредяването на дружеството, те не попадат в обхвата на понятието „предприятие“ по смисъла на член 2, точка 3 от Директива 2011/7 и дали подготовката на корпоративните документи чрез правните услуги, предоставени от адвоката на учредителя, не съставлява „търговска сделка“ по смисъла на член 2, точка 1 от Директива 2011/7 съгласно разбирането на Съда на ЕС (решение от 20 октомври 2022 г., BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, т. 22, цитирано по-горе).

- 29 Запитващата юрисдикция обосновава доводите си с два извода, до които стига Съдът на ЕС.
- 30 Първо, що се отнася до текста на член 2, точка 1 от Директива 2011/7, употребата на термина „[всички] сделки“ показва, че понятието „търговски сделки“, трябва да се тълкува разширително и следователно да не съвпада непременно с понятието „договор“. Ограничителното тълкуване на понятието „търговска сделка“ също не е релевантно (вж. в този смисъл решение от 1 декември 2022 г., X sp. z o.o., sp.k, C-419/21, EU:C:2022:948, т. 22 и 25).
- 31 Второ, що се отнася до правоотношението между дружеството и неговия управител, Съдът посочва, че това правоотношение не се намира извън и независимо от всяка търговска дейност или професия, ако това физическо лице има тесни професионални връзки с посоченото дружество, като например управлението или мажоритарно участие в същото. Само обстоятелството, че поръчителят е физическо лице, не е достатъчно, за да се установи неговото качество на потребител (вж. в този смисъл решение от 14 март 2013 г., Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, т. 37 и 38).
- 32 Според запитващата юрисдикция тези два извода на Съда на ЕС подкрепят даването на утвърдителен отговор на първия въпрос. Разликата между дело Česká spořitelna и настоящия случай обаче поражда съмнения у запитващата юрисдикция — дело Česká spořitelna се отнася за спор между физическо лице и съществуващо дружество. Това дружество е съществувало от правна гледна точка като юридическо лице, а не е било само още несъществуващ субект (както в разглеждания случай), какъвто може би никога няма да бъде учреден или възникне.
- 33 Запитващата юрисдикция знае за решението, постановено от Съда на ЕС на 3 юли 1997 г. В него той обявява, че договори, сключени с цел задоволяване на собствените нужди на физическо лице за частно потребление, попадат в обхвата на разпоредбите, предназначени да защитават потребителя като икономически по-слаба страна. Специалната защита, която се стремят да

осигурят тези разпоредби, не е гарантирана по договори, сключвани с цел извършване на стопанска или професионална дейност, дори тази дейност да е само планирана, тъй като бъдещият характер на дадена дейност по никакъв начин не променя нейното стопанско или професионално естество (вж. решение от 3 юли 1997 г., *Benincasa*, C-269/95, EU:C:1997:337, т. 17).

- 34 Дело *Benincasa* обаче е било с друг предмет, поради което запитващата юрисдикция се пита дали могат да се вземат предвид произтичащите от него изводи. Всъщност г-н *Benincasa* сключва договор с цел да създаде и експлоатира магазин. Със сигурност е ставало въпрос за планирана дейност, но тя е трябвало да се упражнява само от г-н *Benincasa* (вж. решение от 3 юли 1997 г., *Benincasa*, C-269/95, EU:C:1997:337, т. 10), а не от различен субект, който все още не е съществувал и не е бил учреден към момента на предоставяне на услугите.
- 35 Отговорът на първия въпрос ще помогне на запитващата юрисдикция да разсее това съмнение в тълкуването на член 1, параграф 2 във връзка с член 2, точки 1 и 3 и с член 6, параграф 1 от Директива 2011/7. При утвърдителен отговор на този въпрос за запитващата юрисдикция ще стане ясно, че националното право [...] трябва да се тълкува в смисъл, че ответникът е предприятие по смисъла на член 2, параграф 2, буква а) от Търговския кодекс и ако се докаже, че другите правни условия са изпълнени, ищецът има право на претендира [...] фиксираното обезщетение за разносните по събиране на вземането съгласно разпоредбите от националното право, а именно по член 369с, параграф 1 от Търговския кодекс.

б) По втория въпрос

- 36 Вторият въпрос е продължение на първия и е отправен, ако на последния се отговори отрицателно. Всъщност в този случай запитващата юрисдикция иска да знае дали ответникът попада в обхвата на понятието „потребител“ по смисъла на Директива 93/13. С други думи запитващата юрисдикция иска да знае дали понятието „потребител“, употребено в Директива 93/13, обхваща и физическото лице, срещу което се предявява вземане, произтичащо от договор за предоставяне на правни услуги, ако договорът е имал за предмет предоставяне на правни услуги с цел учредяване на търговско дружество, а ответникът е трябвало да стане един от неговите учредители и съдружници.
- 37 Вторият въпрос се отнася до тълкуването на Директива 93/13, макар настоящият случай *prima facie* да не засяга неравноправни клаузи от потребителски договор. При отрицателен отговор на първия въпрос, за произнасянето по настоящия случай е важно да се определи дали ответникът е потребител, именно защото по националното право [...] от тази преценка произтичат други правни последици. Заплащането за правните услуги, предоставени от ищеца, е централният аспект.

- 38 Понятието „потребител“, посочено в член 52, параграф 4 от Гражданския кодекс, е резултатът от транспонирането на понятието, на което е дадено определение в член 2, буква б) от Директива 93/13, и именно поради тази причина тълкуването на това понятие е правна релевантно за настоящото производство. Ако ответникът не попада в обхвата на понятието „предприятие“ по смисъла на Директива 2011/7, запитващата юрисдикция ще може да приложи разпоредбата от националното право, а именно член 52, параграф 4 от Гражданския кодекс. Тя ще трябва да извърши тълкуване в светлината на целта, преследвана с Директива 93/13, съгласно транспонирането ѝ в тази разпоредба от вътрешното право (за повече подробности вж. т. 22 от настоящото определение).
- 39 Словашката република въвежда в националната си правна уредба член 18, параграф 4 от [Закона за адвокатурата], който задължава адвоката при предоставянето на правни услуги да информира клиента, явяващ се потребител на правните услуги, за размера на възнаграждението за извършването на правна услуга, още преди то да е започнало. В противен случай адвокатът няма право на възнаграждение. Запитващата юрисдикция разбира тази разпоредба в смисъл, че Словашката република е въвела изискването понятието „потребител“ да се прилага за адвокатските възнаграждения за извършване на правни услуги, макар това да е област, която да не попада в приложното поле на Директива 93/13.
- 40 Съгласно дванадесето съображение от Директива 93/13 последната извършва само частична и минимална хармонизация на националните законодателства относно неравноправните клаузи, като дава възможност на държавите членки, при спазване на Договора за функционирането на ЕС, да предоставят на потребителите по-голяма степен на защита чрез разпоредби в националното си законодателство, които са по-строги от тези в Директивата. Освен това съгласно член 8 от Директивата държавите членки могат да приемат или да запазят в сила по-строги разпоредби, които са в съответствие с Договора, в областта на посочената директива, с цел да осигурят максимална степен на защита за потребителите (решение от 13 октомври 2022 г., FV, C-405/21, EU:C:2022:793, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 41 Държавите членки могат да прилагат разпоредби от тази директива към положения, които не попадат в нейното приложно поле, при условие че това е съвместимо с преследваните от нея цели и с Договорите (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2021 г., DP и SG, C-243/20, EU:C:2021:1045, т. 55).
- 42 Съгласно член 169, параграф 4 ДФЕС държавите членки могат да запазват или въвеждат по-строги мерки за защита на потребителите, при условие че тези мерки са съвместими с Договорите (решение от 2 април 2020 г., Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, т. 32).
- 43 В това отношение Съдът на ЕС постановява, че понятието „потребител“ по смисъла на член 2, буква б) от Директива 93/13 има „обективен характер“ и

„трябва да се преценява по функционален критерий, който се състои в това да се прецени дали разглежданото договорно отношение се вписва в рамките на дейности, външни за упражняването на дадена професия“ (определение от 19 ноември 2015 г., Tarcau, C-74/15, EU:C:2015:772, т. 27).

- 44 Запитващата юрисдикция е наясно, че в решение Johann Gruber Съдът на ЕС посочва, че националната юрисдикция, пред която спорът е висящ, трябва да реши дали договорът е сключен, за да покрие в степен, която не е пренебрежима, нужди, спадащи към стопанската дейност на съответното лице, или пък напротив — стопанската употреба има едва незначително значение. Съдът на ЕС посочва също, че лице, сключило договор относно стока, която отчасти е предназначена за стопанска употреба и отчасти няма отношение към неговата стопанска дейност, няма право да се позове на произтичащата от това полза (решение от 20 януари 2005 г., Johann Gruber, C-464/01, EU:C:2005:32, т. 54).
- 45 В контекста на разглеждания случай това навежда запитващата юрисдикция към утвърдителен отговор на втория въпрос. Същевременно, както при първия въпрос, запитващата юрисдикция изпитва съмнения, тъй като в разглеждания случай стопанската дейност е трябвало да се извършва от дружество, което е било едва [...] в процес на учредяване. Стопанската дейност *stricto sensu* съответно е трябвало да се упражнява от друг субект, различен от ответника. Ето защо запитващата юрисдикция не знае дали трябва да приложи изводите от решение Gruber.
- 46 При утвърдителен отговор на втория въпрос запитващата юрисдикция ще приложи в случая член 18, параграф 4 от [Закона за адвокатурата] във връзка с член 52, параграф 4 от Гражданския кодекс, по съответстващ на утвърдителния отговор начин, и ще счете ответника за потребител. Освен това предвид член 369с, параграф 2 от Търговския кодекс ответникът в качеството си на потребител няма да бъде длъжен да плаща на ищеца фиксирано обезщетение за разносните по събиране на вземането.

IV. Заключение

- 47 Поради гореизложените причини запитващата юрисдикция стига до извода, че в разглеждания случай е необходимо да поиска от Съда на ЕС да отговори на преюдициални въпроси. Поради това на основание член 162, параграф 1, буква с) от *Civilný sporový poriadok* (Граждански процесуален кодекс) и член 267 ДФЕС спира производството и постановява диспозитива на настоящото определение. [...]

[...]

[процесуални въпроси, имена] [...]